

gaaende Indhold, end hvad der direkte fremgaar af Lovteksten. Eksempelvis fremhæves Reglerne om Forsøg og om Sammenstød af Lovovertrædelser. For at ikke den tilstræbte Enhed i Landets Straffelovgivning skal forspildes, vilde Udvalget derfor anse det for ønskeligt, at der fremtidig, for saa vidt et Lovforslag indeholder Straffebestemmelser, selv om disse kun er en Gentagelse af en ældre Lovs Regler, forhandles med Justitsministeriet om disse Bestemmelser, inden Lovforslaget forelægges Rigsdagen.

Endelig skal Udvalget henlede Opmærksomheden paa, at mange Bødemaksima udenfor Straffeloven, til Dels paa Grund af Lovenes Alder, er urimelig lave*), samt at dette formentlig i særlig Grad vilde mærkes, hvis Straffelovsforslagets Regler om Fastsættelse af Straf for flere Lovovertrædelser under eet (§§ 89 og 90) skulde anvendes paa Særlovgivningens Bødestemmelser i den Skikkelse, som disse har nu. Saafremt imidlertid det af Udvalget stillede Forslag om Ophævelse af alle Bødemaksima udenfor Straffeloven (se ovenfor under Nr. 36) gennemføres, vil man kunne undgaa en Revision af Særlovgivningens Bødereglér, som af de anførte Grunde ellers vilde være tvingende nødvendig.

Et *Mindretal* (Vagn Bro, Christensen [Høng], Elmquist, Svend Nielsen og Samuelson) ønsker udover de Ændringsforslagene vedføjede Bemærkninger at udtale følgende:

Naar man har stillet Forslag om eller været med til at stille Forslag om at udvide Omraadet for Fængselsnævnets Virksomhed (se saaledes Ændringsforslagene under Nr. 9, 34, 35 og 37), er det ud fra den Forudsætning, at denne nye Institu-

tion, der paa væsentlige Punkter kommer til at repræsentere forskelligartet Sagkundskab, lettere vil være i Stand til at handle ud fra den enkelte Persons Særejendommeligheder. Paa den anden Side finder vi i Institutionens Sammensætning tilstrækkelig Garanti for, at Lighedsafgørelsen for beslægtede Tilfælde Vedkommende bliver overholdt.

Naar det samme Mindretal med Undtagelse af Elmquist ikke har stillet Forslag om Bibeholdelse af Livsstraf, er det, fordi man under de faktiske Tilstande (jfr. saaledes, at Livsstraf her til Lands ikke er blevet eksekveret siden Aaret 1892), ikke mener, at Strafartens efter vor Mening væsentligste Fordel, den generalpræventive Virkning, længere har synderlig Styrke. Naar dette efter vor Formening er Tilfældet, og naar samtidig henses dels til det Forhold, at Strafarten i vore Nabolande, Norge og Sverige, er afskaffet, dels dertil, at det ikke lader sig gøre at paa vise mindre grov Kriminalitet i Lande med Livsstraf end i Lande uden denne Straf, har man, alt vel overvejet, besluttet sig til at forlade denne Strafart, der altsaa i henvend 40 Aar her til Lands kun har været en Papirparagraf.

Naar det samme Venstremindretal, i dette Tilfælde med Undtagelse af Svend Nielsen, ikke har foreslaaet Tugthusstraffen opretholdt, har dette blandt andet sin Grund deri, at det under Udvalgets Arbejde har vist sig umuligt at faa konstateret nogen egentlig Forskel paa Strafudstaaelsesformen i Tugthus og Fængsel. Vi finder det da ikke tilstrækkeligt begrundet at opretholde denne Strafart, hvis afskrækkende Betydning da kun vil komme til at ligge i *et Navn*, og vi maa derfor mene, at en tilstrækkelig betydende generalpræventiv Virkning i Forhold til de grove Forbrydelser vil kunne opnaas ved Antallet af Aar, hvori Fængselsstraf i saa Tilfælde idømmes.

Det samlede Venstremindretal ønsker klart at udtale med Hensyn til Arbejdsudbyttet i Fængslerne, at dette (som ogsaa udtrykt i Forslagets § 37) ifølge Sa-

*) Eksempelvis nævnes Bødemaksima i

Politivedtægter	100 Kr.
Sundhedsvedtægter	400 —
Fabriklov i Almindelighed	400 —
Bygningslov for Købstæderne	200 —
— - København	1 000 —
— - Frederiksberg ...	1 000 —